

[Mølgaard.]

kende dette lovforslag i den forstand, at vi synes, det går i forbedringsretningen, men vi synes, det kunne være blevet bedre endnu.

Vi er betænkelige ved den foreslåede adgang til at få udelukket en bestemt advokat for en bestemt anklaget i en bestemt sag, og vi synes specielt, det er betænkeligt på grund af de løse og vide bestemmelser, der er foreslået vedrørende adgangen til at foretage denne udelukkelse.

Vi er dernæst betænkelige ved forsvarerens ikke præciserede, men ligesom antydede, pligt til at medvirke ved sagens opklaring i forbindelse med sagens behandling, i betragtning af at forsvarerens opgave fremfor alt jo må være den at hjælpe den anklagede.

Vi mener, at man i videst mulig udstrækning bør ligestille anklager og forsvarer, og vi finder det urimeligt, at man opretholder politiets adgang til at censurere, hvilket materiale der udleveres til den anklagede.

På baggrund af de mange og lange varetægtsfængslinger, finder vi, at den stramning med hensyn til betingelserne for varetægtsfængsling, der sker med dette lovforslag, ikke er tilstrækkelig. Vi finder, at der bør ske yderligere begrænsninger i kriterierne for varetægtsfængslinger, og dér har jeg nævnt de to hensyn, vi alene mener kan begrunde varetægtsfængsling: det helt kontante hensyn, at sagen overhovedet ikke kan opklares, uden at varetægtsfængsling finder sted; man skal virkelig fra anklagemyndighedens side kunne bevise, at det er nødvendigt at foretage denne fængsling, for at vedkommende ikke skal påvirke sagens opklaring. For det andet kan varetægtsfængsling komme på tale, hvor vedkommende er decideret farlig for sine omgivelser. Praksis i øjeblikket strækker sig meget, meget videre.

Vi vil dernæst gerne med hensyn til omfanget af den konkrete varetægtsfængsling efterlyse en øvre grænse for, hvor længe en varetægtsfængsling kan opretholdes. Det er urimeligt med de fængslinger, der finder sted, hvor det ikke er efterforskningshensyn, men for ringe en kapacitet hos anklagemyndighed og domstole, der betinger, at varetægtsfængslingen strækker sig over så langt et tidsrum, som vi ser tilfælde af.

Vi synes, der er nogle for løse formuleringer såsom anholdelse ved »opløb«. Hvad er et »opløb«? Og bestemmelsen om »rimelig grund«. Hvad er »rimelig grund« i denne sam-

menhæng? Vi synes, at der trænges til en præcisering af disse ord.

Vi ønsker endvidere en præcisering af den sigtedes ret til at være til stede under sagens behandling og efterforskning. Vi finder, at der sker visse fremskridt med den udvidede adgang til lukkede døre og den udvidede adgang til at nedlægge referatforbud og forbud mod navneudlevering, men vi vil egentlig gerne støtte en tanke, som har været fremme under førstebehandlingen, så vidt jeg husker rejst fra VS' side, nemlig tanken om eventuelt at udstrække dette referatforbud og dette forbud mod navnenævnelser til også at gælde efter sagens pådømmelse. Når det kommer til stykket, er det vel i mange tilfælde absolut ikke af reel interesse for offentligheden at få det stakkels menneske, der egentlig har det hårdt nok oven på en dom, slået yderligere i stykker med denne PR, om jeg så må sige, som sensationspressen kan omgive sagens behandling med.

Wilhelm (VS):

Selv om det som nævnt er tredje gang på et års tid, vil jeg alligevel knytte et par bemærkninger til lovforslaget, uden at jeg kan påstå, de er nye. Det skyldes, at vi finder, dette lovforslag nok er et af de vigtigste overhovedet, der kommer til behandling i denne samling. Det er ikke så meget på grund af bestemmelserne om referatforbud, som blev nævnt, heller ikke varetægtsfængsling, hvor vi er enige i, at de foreslåede begrænsninger i det misbrug, der finder sted på det område, ikke er stærke nok, nej, det er andre ting, som gør, at jeg ikke synes, det er nogen stor overdrivelse at kalde det her en Baader-Meinhof-lov. Det er §§ 733, 736 og 748, der bl. a. går ud på, at sigtede fratages muligheden for at vælge den forsvarer, den pågældende ønsker, i bestemte sager, som man med et fuldstændig diffust begreb kalder sager, der har med statens sikkerhed at gøre. Det er ikke lykkedes at få justitsministeriet til at præcisere, hvad der ligger i udtrykket »statens sikkerhed«. Det er ikke særlig betryggende at se det, der foregår rundt om os i dag. Der ruller for øjeblikket en lang, lang, lang varetægtssag, hvor man har indtryk af, at det, der i virkeligheden er på spil, ikke har et klap med statens sikkerhed, med derimod med politiets og efterretningstjenestens prestige at gøre. Det er allerede galt, som det er nu, og det bliver værre med denne lovgivning.

Det samme gælder de andre paragraffer, som